

Ágoston Balázs

A materialista vallás

Úgy tűnik, a materialista világregrend leképezte a keresztény-keresztyén szimbólumrendszert: emberalatti ("untermensch") korunkban Isten szerepét átvenni látszanak a különböző tárgyak, amelyek összessége jelképesen maga az anyagelvűség; ezt a hitet az új vallás apostolai, a reklámszakemberek hirdetik.

A televízió, mint a valóságtól elszakadt virtuális világ, alternatívákat kínál: egyfelől vacsora közben végignézhethjük, amint az akciófilmek jófiúi ugynazt csinálják, mint a rosszfiúk (csak éppen nemes cél érdekében lövik szitává vagy verik péppé ellenségeiket), tehát a materiális létszinten is "megoldja" a problémákat, másfelől a tévé a "szakrális" szférában is otthon van: megváltást prófétál, hiszen itt az új istenség, a következetesen és infantilisan deónak nevezett dezodor; a Deo pedig a latin Deus (Isten) szó részesesete, vagyis a dezodor, mint szimbólum, Istent "helyettesíti."

A deoista bálványimádásnak megvan a maga szertartásrendje; elmélkedéssel kezdődik - vajon eleget fogyasztottunk-e mostanában? Miután ezügyben eredendően bűnösök vagyunk (nyilvánvaló, hogy nem fogyasztottunk eleget), vétünk miatt bűnbánatot kell gyakorolnunk: keressük fel mielőbb az új vallás templomát, a szupermarketet; ha elég buzgók vagyunk, meg se álljunk egy plazáig! (A tulajdonos nacionaléjára rákérdezni nem ér, az eretnecség!)

A deó házába lépve igyekezzük ráhangolni magunkat az ájtatosságra - keressünk egy bevásárlókocsit! (Vannak olyan áruházak, ahol a százforintos helyett jégkrémes pálcika is használható, de ez csak egy tipp, és nem is helyes kibújni a szertartás egyes fázisai alól.)

A helyi templomszolga, vagyis a termékmenedzser - aki plaza-uniformist hord, és kis névtáblát visel, amin azonban korunk szokása szerint csak a keresztnéve olvasható - elvezet bennünket az oltárhoz, azaz ahhoz a vaspolchoz, amelyen a deó trónol. Eme új hit matériapásztora a kasszájánál vár minket, ahol a deóval való egyesülés kevésbé misztikus, de tőlünk annál nagyobb áldozatot kívánó aktusával, a fizetéssel véget ér a szertartás.

Így megtisztulva és megkönnyebbült pénztárcával mehetünk békével a francba.

Otthon pedig kedvünkre szagosíthatjuk magunkat, mert mint tudjuk, az első benyomás nagyon fontos; a jó illat elfedi, ha belül bűzlünk. A deó egyszülött szagát adja értünk.

Ez az igazi megváltás.

Ágoston Balázs